

Arrest

nr. 250 290 van 2 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. ROBERT en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 27 april 2017 en hebben elk een verzoek om internationale bescherming ingediend op 5 januari 2018.

Op 21 december 2018 en 9 januari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij aan verzoeksters de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 220 798 van 6 mei 2019 werden aan verzoeksters eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 14 februari 2020 dienen verzoeksters een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeksters door de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 juli 2020 aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt.

1.3. Op 21 september 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissingen werden op 24 september 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing aangaande D. B. B. B. (moeder) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...) 1976 te Bogota, waar u steeds hebt gewoond. U studeerde af als tandarts en mechanisch tandtechnicus en was werkzaam in deze sector. Uw echtgenoot was werkzaam als politieagent. Hij was onder andere betrokken bij gerechtelijke dossiers tegen verschillende leden van de bende Las Ferias. Hierdoor werd uw gezin sinds 2006 door deze bende bedreigd, onder andere via dreig telefoons. Na de rechtszaak tegen de bendeleden van Les Ferias werden enkele collega's van uw echtgenoot gedood. In werkelijkheid hadden de belagers het eigenlijk op uw echtgenoot gemunt. In 2012 is uw echtgenoot met pensioen gegaan bij de politie en startte hij een borduurzaak op. De telefonische bedreigingen bleven onverminderd doorgaan. Rond 2016 werden jullie door een auto achtervolgd. Uw echtgenoot slaagde er in deze af te schudden door snel te rijden. In januari 2017 werd u op de bus overvallen door leden van de Las Ferias bende: ze namen uw gsm af en zeiden dat u uw echtgenoot moest laten weten dat ze van alles op de hoogte waren.

Op 25 april 2017 is uw dochter B. T. M. D. (CG X ; O.V. X) uit Colombia vertrokken en een dag later bent u samen met uw toen nog minderjarige dochter P. N. M. D. (CG X; O.V. X) uit Colombia vertrokken. Jullie reisden legaal naar België en kwamen hier aan op 27 april 2017. Jullie dienden een verzoek om internationale bescherming in op 5 januari 2018. Uw moeder liet u weten dat ze vreemde mensen in de buurt had gezien die haar woning in het oog hielden. Uw echtgenoot kreeg nog steeds dreig telefoons en werd rond september 2018 nog een keer achtervolgd.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 31/10/'94), de identiteitskaarten van uw dochters P. N. en B. T. (d.d. 8/1/'16), uw paspoort (d.d. 23/8/'16), het paspoort van uw dochter P. N. (d.d. 22/6/'16), uw rijbewijs, beroepskaartjes en politiekaartjes. Tevens legde u kopieën voor van aanbevelingsbrieven, uw diploma, een certificaat van tandmechanica, uw tandartsvergunningen, uw huwelijksakte, de geboorteakten van uw kinderen, een gerechtelijk dossier, een politiedossier, een klacht en medische documenten in verband met uw schoonmoeder.

Op 21 december 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) voor jullie een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien geen geloof werd gehecht aan de door jullie afgelegde verklaringen. Op 6 mei 2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing.

Op 14 februari 2020 diende uw dochter P. N. in eigen naam een verzoek in. Op diezelfde datum dienden u en uw andere dochter B. T. tevens een tweede verzoek in. Ter staving van dit verzoek vermeldt u dezelfde feiten als bij uw eerste verzoek om internationale bescherming, namelijk de aan uw gezin gerichte bedreigingen omwille van uw echtgenoots betrokkenheid bij de arrestatie van leden van de Las Ferias bende. U voegt eraan toe dat uw echtgenoot nog telefonische bedreigingen ontving en hierdoor in augustus 2019 van telefoonnummer veranderde. Op 25 juli 2020 werd de WhatsAppaccount van uw dochter B. T. gehackt. U, uw moeder en uw dochter P. N. kregen toen een vreemd bericht met de vraag naar een code.

Om uw verklaringen te staven, legt u kopieën van de volgende documenten neer: een brief van jullie advocaat, een door een privédetective opgesteld document en de bijhorende petitierichten en antwoorden op informatievragen, een getuigenis van een collega van uw echtgenoot, de transcriptie van de video van de hoorzitting i.v.m. de Las Ferias bende, door uw echtgenoot ingediende aangiftes

daterend van 2017 en 2019 en schoolcertificaten van uw dochters. Tijdens het verzoek van uw dochter P. N. legde uw advocaat nog een analyse van Omar Eduardo Rojas Bolanos voor.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet, namelijk uw vrees ten opzichte van de leden van de Las Ferias bende omwille van arrestaties die uw echtgenoot als politieagent heeft uitgevoerd. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

U haalde uw vrees ten opzichte van de Las Ferias bende reeds aan in uw eerste verzoek. Er werd toen reeds uitdrukkelijk geoordeeld, en afdoende gemotiveerd, dat aan deze vrees geen enkel geloof kon worden gehecht. U diende immers uw verzoek om internationale bescherming laattijdig in en uit een Facebookpost van uw echtgenoot bleek dat jullie naar België zouden zijn gekomen omwille van de studies van uw dochters. Zowel u als uw dochter bleven verder zeer vaag over de Las Ferias bende en de hieraan gelieerde vervolgingsfeiten. Jullie gedrag was tevens totaal niet in overeenstemming te brengen met dat van een gezin dat reeds jarenlang bedreigd zou worden. Zo bleven uw dochters naar school gaan en u bleef steeds werken. Bovendien was uw echtgenoot, degene die het middelpunt vormde van de bedreigingen in Colombia gebleven. Jullie hadden ook geen concrete aanwijzingen als zouden jullie toen nog actueel een gegronde vrees hoeven te koesteren. De toen door u neergelegde documenten konden de beslissing niet in positieve zin ombuigen. De RVV wees er daarenboven op dat de door u ingeroepen elementen van vrees, namelijk de vrees voor bendeleden van Las Ferias, een criminele bende in Colombia, integraal behoren tot de gemeenrechtelijke sfeer en als dusdanig geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, met name dat uw echtgenoot nog telefonisch werd bedreigd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Uit het gehoor van uw dochter P. N. blijkt verder dat ze er niet in slaagt om aan te tonen dat het hacken van de WhatsAppaccount van uw dochter B. T. en de hieraan gelieerde berichten, indien dit al heeft plaatsgevonden, gelinkt is aan de redenen waarom jullie niet naar Colombia zouden kunnen terugkeren. Haar account zou zijn gehackt na een oproep waarvan ze vermoedt dat deze uit het Verenigd Koninkrijk afkomstig was. Ze gaat er enkel van uit dat de Las Ferias bende hier zou achter zitten, omdat ze hier geen andere reden kan voor bedenken. Dit is bijzonder hypothetisch. Verdere gevolgen in de vorm van dreigementen of andere nadelen heeft deze hack overigens niet gehad. Als uw dochter P. N. er wordt op gewezen dat zulke accounts ook wel eens worden gehackt omwille van criminele doeleinden zoals het verkrijgen van gegevens of geld, beweert ze dit niet te weten (CGVS 20/13093 p.13-14).

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat deze onvoldoende zijn om bovenstaande conclusies te wijzigen. In dit verband dient allereerst te worden opgemerkt dat uw dochter P. N. amper iets kon vertellen over de neergelegde documenten. Ze geeft ook toe er zelfs niet naar te hebben geïnformeerd en ze simpelweg niet te hebben gelezen (CGVS 20/13093 p.8-9). De brief van jullie advocaat vat de redenen voor jullie verzoek samen, maar kan uiteraard niet als bewijsstuk gelden voor het feit dat jullie werkelijk een vrees zouden hoeven te koesteren. Wat betreft het door de privédetective opgestelde document en de bijhorende petitierichten en antwoorden op informatievragen, de getuigenis van een collega van uw echtgenoot en de transcriptie van de video van de hoorzitting i.v.m. de Las Ferias bende, dient allereerst te worden opgemerkt dat niet wordt betwist dat uw echtgenoot destijds bij de politie werkzaam was en zodoende betrokken kan zijn geweest bij de arrestatie van bendeleden. Er dient echter te worden nagegaan wat uw persoonlijke vrees bij terugkeer is. Hieromtrent vormt de getuigenis van de collega van uw echtgenoot zelfs een tegenindicatie. Diens antwoord op de vraag "hebt u kennis dat ze de familie van P.P.M. bedreigden", luidt immers: "Ik weet het niet. Het persoonlijk leven is één ding en het institutionele leven een ander. Wij bemoeiden ons niet met de persoonlijke zaken van collega's". De door uw echtgenoot ingediende aangiftes zijn beiden recent (van 2017 en 2019), hoewel ze gaan over feiten die hun oorsprong reeds vonden in 2006 en lijken dus vooral te zijn ingediend om als bewijsstuk te dienen voor de rond die periode ingediende asiolverzoeken. De bewijswaarde van zulke aangiften is overigens gering aangezien ze slechts een weergave zijn van de verklaringen van de indiener en deze aldus op zich geen bewijs vormen dat de verklaarde gebeurtenissen ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. De schoolcertificaten van uw dochters vormen een indicatie voor hun schoolhistoriek, maar hieruit kan niet worden afgeleid waarom ze eventueel van school veranderen. De door jullie advocaat neergelegde analyse van Omar Eduardo Rojas Bolano, betreft mogelijke risico's voor politieagenten en hun familieleden in Colombia. Er wordt over weliswaar ook over uw echtgenoot persoonlijk gesproken, echter de heer Omar Eduardo Rojas Bolano was niet aanwezig bij deze gebeurtenissen. Dergelijke algemene analyse vormt geen bewijs voor jullie persoonlijke vrees bij terugkeer (CGVS p.8). Er kan worden besloten dat geen van de neergelegde documenten aantoont dat u zelf enige vrees zou hoeven te koesteren. Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen over de omstandigheden die aan de basis liggen van deze stukken, zijn de stukken op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse

congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebelligroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Het tweede verzoek om internationale bescherming van uw dochter B.T., volledig gebaseerd op dezelfde motieven, wordt niet-ontvankelijk verklaard. Uw dochter P. N., die zich tevens baseerde op dezelfde motieven, krijgt een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, aangaande M. D. B. T., (dochter) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...) 1998 te Bogota, waar u steeds hebt gewoond. U voltooide uw middelbare studies. Uw vader was werkzaam als politieagent en was betrokken bij gerechtelijke dossiers tegen verschillende bendeleden van Las Ferias. Hierdoor werd uw gezin bedreigd sinds 2006, onder andere via dreigtelefoons. In 2012 is uw vader met pensioen gegaan. Toch bleven de bedreigingen doorgaan. Op 25 april 2017 bent u uit Colombia vertrokken en een dag later is uw moeder B. B. D. B. (CG 18/10217; O.V. 8.566.051) met uw toen nog minderjarige zus P. N. M. D. (CG 20/13093; O.V. 9.003.303) uit Colombia vertrokken. Jullie reisden legaal naar

België en kwamen hier aan op 27 april 2017. Jullie dienden een verzoek om internationale bescherming in op 5 januari 2018.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 8/1/'16) en uw paspoort (d.d. 22/6/'16).

Op 21 december 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) voor jullie een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien geen geloof werd gehecht aan de door jullie afgelegde verklaringen. Op 6 mei 2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing.

Op 14 februari 2020 diende uw zus P. N. in eigen naam een verzoek in. Op diezelfde datum dienden u en uw moeder tevens een tweede verzoek in. Ter staving van dit verzoek vermeldt u dezelfde feiten als bij uw eerste verzoek om internationale bescherming, namelijk de aan uw gezin gerichte bedreigingen omwille van uw vaders betrokkenheid bij de arrestatie van leden van de Las Ferias bende. U voegt eraan toe dat uw vader nog steeds werd bedreigd en ondertussen van telefoonnummer veranderde. Op 25 juli 2020 werd uw WhatsAppaccount gehackt. Zowel uw grootmoeder, uw moeder en zus P. N. kregen toen een vreemd bericht met de vraag naar een code. Tot slot verwijst u naar de algemene onveilige situatie in Colombia; er vinden veel ontvoeringen, moorden en geweld plaats.

U verwijst naar de documenten die uw moeder in haar tweede verzoek voorlegt, namelijk de kopieën van een brief van jullie advocaat, een door een privédetective opgesteld document en de bijhorende petitierichten en antwoorden op informatievragen, een getuigenis van een collega van uw vader, de transcriptie van de video van de hoorzitting i.v.m. de Las Ferias bende, door uw vader ingediende aangiftes daterend van 2017 en 2019 en schoolcertificaten van uw zus en u. Tijdens het verzoek van uw zus P. N. legde uw advocaat nog een analyse van Omar Eduardo Rojas Bolanos voor.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet, namelijk uw vrees ten opzichte van de leden van de Las Ferias bende omwille van arrestaties die uw vader als politieagent heeft uitgevoerd. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

U haalde uw vrees ten opzichte van de Las Ferias bende reeds aan in uw eerste verzoek. Er werd toen reeds uitdrukkelijk geoordeeld, en afdoende gemotiveerd, dat aan deze vrees geen enkel geloof kon worden gehecht. U diende immers uw verzoek om internationale bescherming laattijdig in en uit een Facebookpost van uw vader bleek dat jullie naar België zouden zijn gekomen omwille van de studies van uw zus en u. Zowel u als uw moeder bleven bovendien zeer vaag over de Las Ferias bende en de hieraan gelieerde vervolgingsfeiten. Jullie gedrag was tevens totaal niet in overeenstemming te brengen met dat van een gezin dat reeds jarenlang bedreigd zou worden. Zo bleven uw zus en u naar school gaan en bleef uw moeder steeds werken. Bovendien was uw vader, degene die het middelpunt vormde van de bedreigingen in Colombia gebleven. Jullie hadden ook geen concrete aanwijzingen als zouden jullie toen nog actueel een gegronde vrees hoeven te koesteren. De toen door u neergelegde documenten konden de beslissing niet in positieve zin ombuigen. De RVV wees er daarenboven op dat de door u ingeroepen elementen van vrees, namelijk de vrees voor bendeleden van Las Ferias, een criminele bende in Colombia, integraal behoren tot de gemeenrechtelijke sfeer en als dusdanig geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, met name dat uw vader nog werd bedreigd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongelooftwaardigheid op te heffen.

Uw zus P. N. slaagt er verder niet in om aan te tonen dat het hacken van uw WhatsAppaccount en de hieraan gelieerde berichten, indien dit al heeft plaatsgevonden, gelinkt is aan de redenen waarom jullie niet naar Colombia zouden kunnen terugkeren. Uw account zou zijn gehackt na een oproep waarvan ze vermoedt dat deze uit het Verenigd Koninkrijk afkomstig was. Ze gaat er enkel van uit dat de Las Ferias bende hier zou achter zitten, omdat ze hier geen andere reden kan voor bedenken. Dit is bijzonder hypothetisch. Verdere gevolgen in de vorm van dreigementen of andere nadelen heeft deze hack overigens niet gehad. Als P. N. er wordt op gewezen dat zulke accounts ook wel eens worden gehackt omwille van criminele doeleinden zoals het verkrijgen van gegevens of geld, beweert ze dit niet te weten (CGVS 20/13093 p.13-14).

U verwijst tevens naar de algemene situatie in Colombia, waarbij veel geweld, ontvoeringen en moorden plaatsvinden. Een loutere verwijzing naar de huidige algemene situatie in Colombia is onvoldoende om gewag te maken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u hierdoor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Een gedetailleerde analyse van de veiligheidssituatie volgt hieronder.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die uw moeder aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat deze onvoldoende zijn om bovenstaande conclusies te wijzigen. In dit verband dient allereerst te worden opgemerkt dat uw zus P. N. amper iets kon vertellen over de neergelegde documenten. Ze geeft ook toe er niet naar te hebben geïnformeerd en ze zelfs simpelweg niet te hebben gelezen (CGVS 20/13093 p.8-9). De brief van jullie advocaat vat de redenen voor jullie verzoek samen, maar kan uiteraard niet als bewijsstuk gelden voor het feit dat jullie werkelijk een vrees zouden hoeven te koesteren. Wat betreft het door de privédetective opgestelde document en de bijhorende petitierichten en antwoorden op informatievragen, de getuigenis van een collega van uw vader en de transcriptie van de video van de hoorzitting i.v.m. de Las Ferias bende, dient allereerst te worden opgemerkt dat niet wordt betwist dat uw vader destijds bij de politie werkzaam was en zodoende betrokken kan zijn geweest bij de arrestatie van bendeleden. Er dient echter te worden nagegaan wat uw persoonlijke vrees bij terugkeer is. Hieromtrent vormt de getuigenis van de collega van uw vader zelfs een tegenindicatie. Diens antwoord op de vraag "hebt u kennis dat ze de familie van P. P. M. bedreigden", luidt immers: "Ik weet

het niet. Het persoonlijk leven is één ding en het institutionele leven een ander. Wij bemoeiden ons niet met de persoonlijke zaken van collega's". De door uw vader ingediende aangiftes zijn beiden recent (van 2017 en 2019), hoewel ze gaan over feiten die hun oorsprong reeds vonden in 2006 en lijken dus vooral te zijn ingediend om als bewijsstuk te dienen voor de rond die periode ingediende asiolverzoeken. De bewijswaarde van zulke aangiftes is overigens gering aangezien ze slechts een weergave zijn van de verklaringen van de indiener en deze aldus op zich geen bewijs vormen dat de verklaarde gebeurtenissen ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. De schoolcertificaten van uw zus en u vormen een indicatie voor jullie schoolhistoriek, maar hieruit kan niet worden afgeleid waarom jullie eventueel van school veranderen. De door jullie advocaat neergelegde analyse van Omar Eduardo Rojas Bolano, betreft mogelijke risico's voor politieagenten en hun familieleden in Colombia. Er wordt over weliswaar ook over uw vader persoonlijk gesproken, echter de heer Omar Eduardo Rojas Bolano was niet aanwezig bij deze gebeurtenissen. Dergelijke algemene analyse vormt verder geen bewijs voor jullie persoonlijke vrees bij terugkeer (CGVS p.8). Er kan worden besloten dat geen van de neergelegde documenten aantoont dat u zelf enige vrees zou hoeven te koesteren. Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen over de omstandigheden die aan de basis liggen van deze stukken, zijn de stukken op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Het tweede verzoek om internationale bescherming van uw moeder, volledig gebaseerd op dezelfde motieven, wordt niet-ontvankelijk verklaard. Uw zus P. N, die zich tevens baseerde op dezelfde motieven, krijgt een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeksters voeren de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

In een eerste onderdeel voeren verzoeksters aan dat niet de hoedanigheid van de dader verantwoordelijk voor de vervolging telt, maar wel het motief. Verzoeksters menen dat zij nood hebben aan bescherming omwille van hun politieke overtuiging en omwille van het behoren tot een sociale groep, hun echtgenoot/vader vertegenwoordigt de publieke autoriteit.

In een tweede onderdeel stellen verzoeksters dat zij meerdere stukken aanbrengen die iedere twijfel inzake hun asielaanspraak wegnemen, nadat hun eerste aanvraag werd afgewezen omdat sommige punten van hun verhaal ongeloofwaardig waren bevonden. Verzoeksters wijzen op hun profiel en op hun status als familielid van een politiefunctaris, op een transcriptie van een zitting van het proces waar hun echtgenoot/vader aanwezig was om aan te duiden dat er wel degelijk concrete bedreigingen waren door de bende Las Ferias en op een verslag van de heer Omar Eduardo Rojas Bolanos. Vervolgens uiten zij kritiek op de zienswijze van de verwerende partij op de getuigenis van een collega van hun echtgenoot/vader, op de aangiftes van hun echtgenoot/vader bij de politie in 2017 en 2019, op de schoolcertificaten van tweede verzoekster en haar zus, op het gehoor van de jongste dochter/zus en op het feit dat de echtgenoot/vader van verzoeksters ervoor gekozen heeft om in Colombia te blijven.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegen verzoeksters volgende stukken:

- een verklaring van de echtgenoot van eerste verzoekster en vader van tweede verzoekster, de heer P.P.M.M. van 14 september 2019 met vertaling (stuk 4);
- een attest van de *Sociedad Nacional de Investigadores* van 1 augustus 2019 met vertaling (stuk 5);
- een onvertaalde transcriptie in het Spaans van de DVD van de zitting van 28 september 2006 (stuk 6);
- schoolcertificaten van tweede verzoekster en haar zus (stuk 7);
- een verslag van de heer Omar Eduardo Rojas Bolanos van 1 september 2020 zonder vertaling (stuk 8).

2.2.2. Verzoeksters leggen ter zitting van 3 februari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij een vertaling is gevoegd van stuk 8 dat bij het verzoekschrift werd gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om

opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.2. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende

detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De ontvankelijkheid van de middelen

Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissingen

Blijkens de eerste bestreden beslissing wordt eerste verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) verzoeksters huidig verzoek steunt op de motieven die zij naar aanleiding van haar vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, haar vorig verzoek werd door het CGVS afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat de geloofwaardigheid van haar asielaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door haar aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd, deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, bijgevolg staat de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming vast, behoudens voor zover er wat haar betreft kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt (ii) er in casu geen dergelijk element of feit voorhanden is: (1) verzoekster haalde haar vrees ten opzichte van de Las Ferias bende reeds aan in haar eerste verzoek (2) dat ze naar aanleiding van haar huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van wat als niet aangetoond wordt beschouwd, met name dat haar echtgenoot telefonisch werd bedreigd, wijzigt hier niets aan en heft de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet op (3) dochter P.N. slaagt er niet in aan te tonen dat het hacken van het whatsapp-account van haar zus en verzoeksters dochter B.T. gelinkt is aan de redenen waarom ze niet naar Colombia kunnen terugkeren, het is hypothetisch dat de Las Ferias bende hierachter zou zitten (4) de voorgelegde documenten zijn onvoldoende om bovenstaande conclusies te wijzigen: de brief van hun advocaat geldt niet als bewijsstuk dat ze werkelijk een vrees hebben, inzake het document opgesteld door een privédetective en de bijhorende petitierichten en antwoorden op informatievragen, de getuigenis van een collega van verzoeksters echtgenoot, de transcriptie van de video van de hoorzitting inzake de Las Ferias bende, wordt opgemerkt dat niet wordt betwist dat verzoeksters echtgenoot bij de politie werkzaam was en betrokken kan geweest zijn bij de arrestatie van bendeleden, er moet echter worden nagegaan wat verzoeksters persoonlijke vrees bij een terugkeer is, de getuigenis van een collega van haar echtgenoot vormt hiervoor zelfs een tegenindicatie; de aangiftes die verzoeksters echtgenoot indiende zijn recent (van 2017 en 2019) hoewel ze gaan over feiten uit 2006 en lijken vooral te zijn ingediend als bewijsstukken voor de asiilverzoeken van verzoekster en haar dochter die rond deze periode werden ingediend, de bewijswaarde van de aangiften is overigens gering; de schoolcertificaten van verzoeksters dochters vormen een indicatie voor hun schoolhistoriek maar hieruit

kan niet worden afgeleid waarom ze van school veranderden; de analyse van de heer Omar Eduardo Rojas Bolano betreft mogelijke risico's voor politieagenten en hun familie in Colombia, er wordt weliswaar over verzoeksters echtgenoot persoonlijk gesproken, maar de auteur van deze analyse was niet aanwezig bij deze gebeurtenissen en dergelijke algemene analyse vormt geen bewijs voor verzoeksters persoonlijke vrees bij terugkeer; geen van de neergelegde documenten toont aan dat verzoekster zelf enige vrees zou moeten hebben; bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen over de omstandigheden die aan de basis liggen van deze stukken, zijn deze stukken op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Blijkens de tweede bestreden beslissing wordt tweede verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) verzoeksters huidig verzoek steunt op de motieven die zij naar aanleiding van haar vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, haar vorig verzoek werd door het CGVS afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door haar aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd, deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, bijgevolg staat de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming vast, behoudens voor zover er wat haar betreft kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt (ii) er *in casu* geen dergelijk element of feit voorhanden is: (1) verzoekster haalde haar vrees ten opzichte van de Las Ferias bende reeds aan in haar eerste verzoek (2) dat ze naar aanleiding van haar huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van wat als niet aangetoond wordt beschouwd, met name dat haar vader nog werd bedreigd, wijzigt hier niets aan en heft de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet op (3) de zus van verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat het hacken van haar whatsapp-account gelinkt is aan de redenen waarom ze niet naar Colombia kunnen terugkeren, het is hypothetisch dat de Las Ferias bende hierachter zou zitten (4) een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Colombia is onvoldoende om gewag te maken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekster hierdoor een reëel risico op ernstige schade zou lopen (5) de nieuwe documenten die verzoeksters moeder voorlegt, zijn onvoldoende om bovenstaande conclusies te wijzigen: de brief van hun advocaat geldt niet als bewijsstuk dat ze werkelijk een vrees hebben, inzake het document opgesteld door een privédetective en de bijhorende petitierichten en antwoorden op informatievragen, de getuigenis van een collega van verzoeksters vader, de transcriptie van de video van de hoorzitting inzake de Las Ferias bende, wordt opgemerkt dat niet wordt betwist dat verzoeksters vader bij de politie werkzaam was en betrokken kan geweest zijn bij de arrestatie van bendeleden, er moet echter worden nagegaan wat verzoeksters persoonlijke vrees bij een terugkeer is, de getuigenis van een collega van haar vader vormt hiervoor zelfs een tegenindicatie; de aangiftes die verzoeksters vader indiende zijn recent (van 2017 en 2019) hoewel ze gaan over feiten uit 2006 en lijken vooral te zijn ingediend als bewijsstukken voor de asielverzoeken van verzoekster en haar moeder die rond deze periode werden ingediend, de bewijswaarde van de aangiftes is overigens gering; de schoolcertificaten van verzoekster en haar zus vormen een indicatie voor hun schoolhistoriek maar hieruit kan niet worden afgeleid waarom ze van school veranderden; de analyse van de heer Omar Eduardo Rojas Bolano betreft mogelijke risico's voor politieagenten en hun familie in Colombia, er wordt weliswaar over verzoeksters vader persoonlijk gesproken, maar de auteur van deze analyse was niet aanwezig bij deze gebeurtenissen en dergelijke algemene analyse vormt geen bewijs voor verzoeksters persoonlijke vrees bij terugkeer; geen van de neergelegde documenten toont aan dat verzoekster zelf enige vrees zou moeten hebben; bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen over de omstandigheden die aan de basis liggen van deze stukken, zijn deze stukken op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoeksters er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeksters de motieven van de bestreden

beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeksters in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) van 21 september 2020, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeksters hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming volledig steunen op motieven die zij reeds naar aanleiding van hun vorige verzoek hebben uiteengezet.

Verzoeksters' eerste verzoeken om internationale bescherming werden door het CGVS afgesloten met beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat geen geloof werd gehecht aan verzoeksters' verklaringen. Bij arrest van de Raad nr. 220 798 van 6 mei 2019 werden aan verzoeksters eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, gezien hun problemen gemeenschappelijke feiten betreffen en gezien de ongeloofwaardigheid en onaannemelijkheid van hun asielrelaas.

Verzoeksters' volgende verzoeken om internationale bescherming werden door het CGVS door huidige bestreden beslissingen van 21 september 2020 niet ontvankelijk verklaard omdat zij geen elementen aanbrengen die voldoende bewijskrachtig zijn om te worden gekwalificeerd als nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat ze voor internationale bescherming in aanmerking komen.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de door verzoeksters aangebrachte nieuwe elementen geen ander licht werpen op de vaststellingen gedaan naar aanleiding van hun eerste verzoek om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten dat zij geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk maken.

De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat verzoeksters zich naar aanleiding van hun huidig verzoek steunen op de motieven die ze naar aanleiding van hun vorig verzoek hebben uiteengezet, namelijk hun vrees ten opzichte van de leden van de Las Ferias bende omwille van arrestaties die eerste verzoeksters echtgenoot en tweede verzoeksters vader als politieagent heeft uitgevoerd en dat er *in casu* geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk vergroten dat ze voor internationale bescherming in aanmerking komen. De bijkomende verklaringen die verzoeksters afleggen liggen in het verlengde van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond werd beschouwd, dochter P.N. slaagt er niet in aan te tonen dat de hacking van de whatsapp-account van dochter B.T., indien dit al heeft plaatsgevonden, gelinkt is aan de redenen waarom ze niet naar Colombia zouden kunnen terugkeren, de verwijzing van tweede verzoekster naar de algemene situatie in Colombia is onvoldoende om gewag te maken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, de voorgelegde documenten zijn onvoldoende om bovenstaande conclusies te wijzigen. Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen over de omstandigheden die aan de basis liggen van deze stukken, zijn deze stukken op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

2.3.5.3. Waar verzoeksters in het verzoekschrift aanvoeren dat zij *in casu* het risico lopen op vervolging omdat de echtgenoot en vader van verzoeksters de publieke autoriteit vertegenwoordigde en zij dus bescherming nodig hebben op grond van hun politieke overtuiging en dat zij als familieleden van een politieagent behoren tot een sociale groep, wordt opgemerkt dat in het arrest van de Raad nr. 220 798 van 6 mei 2019 wordt overwogen:

“3.5.2. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953

(Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

3.5.3. Verzoeksters voeren aan dat zij en hun gezin bedreigd werden door bendeleden van La Ferias omdat deze door verzoekster B.'s echtgenoot Pe. (verzoekster T.'s vader) in zijn hoedanigheid als politieagent gearresteerd en later veroordeeld werden. Verzoeksters' voorgehouden vervolgingsfeiten betreffen gemeenschappelijke problemen. Noch uit verzoeksters' verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van de verzoekschriften kan blijken dat verzoeksters vrezen in Colombia te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Immers verzoeksters kunnen niet stellen te behoren tot een sociale groep met een aangeboren kenmerk en gemeenschappelijke achtergrond dat niet gewijzigd kan worden, in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Er liggen evenmin elementen voor waaruit een politieke draagwijdte kan blijken. Verzoeksters beweren dit ook niet.

3.5.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen."

Dit arrest heeft gezag van gewijsde en verzoeksters kunnen door een louter herhaling van het feit dat zij vervolgd worden omwille van hun politieke overtuiging en het behoren tot een bepaalde sociale groep, hieraan geen afbreuk doen.

2.3.5.4. Verzoekers leggen een nieuw stuk voor, namelijk een verslag van de heer Omar Eduardo Rojas Bolanos (stuk 8 bij het verzoekschrift met vertaling voorgelegd in de aanvullende nota) waarin gesteld wordt dat familieleden van politieagenten zowel door de gemeenschap als door criminele bendes steeds gezien worden als 'echtgenote of kinderen van', wat een sociale status is die aan hen vasthangt en die ze overal naartoe nemen.

Zelfs als zou het zo zijn dat verzoeksters met een soort van "stempel" rondlopen inzake hun sociale status, dan nog stelt de Raad vast dat in het arrest van de Raad nr. 220 798 van 6 mei 2019 reeds werd vastgesteld dat de waarachtigheid van de bedreiging voor verzoeksters onderuit wordt gehaald gezien hun ernstige onwetendheid over problemen die reeds meer dan dertien jaar zouden aanslepen en die al die tijd hun leven zouden hebben beheerst en dat verzoeksters met dergelijke lacunaire verklaringen en essentiële onwetendheden niet kunnen aantonen dat ze jarenlang werden bedreigd, laat staan vervolgd. De Raad volgt de commissaris-generaal dat verzoeksters in hun tweede verzoek enkel bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van hun vroegere verklaringen en dat zij geen grotere of meer specifieke kennis aantonen van de bende Las Ferias die het gezin zou bedreigen na arrestatie van de leider van deze bende door hun echtgenoot/vader (notities persoonlijk onderhoud CGVS 12/10/2018 eerste verzoekster, p. 8). De Raad wijst er ook op dat in dit arrest werd vastgesteld: "Voorts kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster B. een zelfstandige praktijk had als tandheelkundige en ze geen problemen had met deze praktijk of gehinderd werd in haar werkzaamheden omwille van bedreigingen. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom ze haar land heeft verlaten." Verzoekster was dus niet enkel 'de vrouw van een politieagent' maar ook een hoogopgeleide vrouw met een eigen praktijk waarin zij ongestoord kon verder werken tot aan haar vertrek ondanks de bedreigingen en ondanks het incident in de bus in januari 2017 (notities persoonlijk onderhoud CGVS 12/10/2018 eerste verzoekster, p. 10 – 11). Dat verzoeksters zich tegen de vermeende bedreigingen konden organiseren door tweede verzoekster en haar zus van school te veranderen (notities persoonlijk onderhoud CGVS tweede verzoekster 12/10/2018, p. 6; notities persoonlijk onderhoud eerste verzoekster CGVS 7/8/2018, p. 9) en dat tweede verzoekster en haar zus steeds begeleid werden door één van de ouders toen ze naar een commercieel centrum gingen of bij vrienden (notities persoonlijk onderhoud tweede verzoekster 7/8/2018, p. 8; notities persoonlijk onderhoud eerste verzoekster 7/8/2018, p. 11) toont aan dat de bedreigingen, als die al aannemelijk zijn, zoveel mogelijk weggehouden werden van de kinderen, dat zij een relatief normaal leven leidden en dat zij niet 'gebukt' gingen onder de stempel van 'kinderen van de politieagent'.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de uitleg in stuk 8 bij het verzoekschrift dat verzoeksters vooral gezien worden als familie van een politieagent en daarom in de kijker lopen, geen nieuw licht werpt op de reeds gemaakte vaststellingen.

2.3.5.5. Verzoeksters stellen dat de bestreden beslissingen zich niet uitspreken over de deelname van de echtgenoot/vader in het proces tegen de Las Ferias-bende, noch over de bedreigingen geuit door de bendeleider van Las Ferias tijdens de uitspraak in dit proces. Verzoeksters leggen in het kader van hun

tweede verzoek een nieuw stuk voor, namelijk de transcriptie van de DVD van de zitting van 28 september 2006. Zij menen dat daaruit blijkt dat de bedreigingen werkelijk geuit werden en dat dit de kern van hun aanvraag vormt. Dit werd echter volgens hen niet op volwaardige en objectieve wijze onderzocht door het CGVS.

In de bestreden beslissingen wordt over dit stuk overwogen: *“Wat betreft het door de privédetective opgestelde document en de bijhorende petitierechten en antwoorden op informatievragen, de getuigenis van een collega van uw echtgenoot en de transcriptie van de video van de hoorzitting i.v.m. de Las Ferias bende, dient allereerst te worden opgemerkt dat niet wordt betwist dat uw echtgenoot/vader destijds bij de politie werkzaam was en zodoende betrokken kan zijn geweest bij de arrestatie van bendeleden. Er dient echter te worden nagegaan wat uw persoonlijke vrees bij terugkeer is. Hieromtrent vormt de getuigenis van de collega van uw echtgenoot/vader zelfs een tegenindicatie.”*

De Raad sluit zich aan bij het motief dat verzoeksters moeten aantonen wat hun persoonlijke vrees bij terugkeer is. In het arrest van de Raad nr. 220 798 van 6 mei 2019 werd reeds gesteld *“Voorts is de echtgenoot van B./vader van T. de oorzaak en het doel van de bedreiging zodat zijn beslissing in Colombia te blijven – zonder onder te duiken – om voor zijn zieke moeder te zorgen (notities B. 2, p. 13), hoewel hij daar nog verschillende broers en zussen heeft (notities B. 2, p. 12-13) de vraag om internationale bescherming verder onderuit haalt. Ook verzoekster B. gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud zelf toe dat het vreemd is dat zij en haar dochters naar Europa reisden en hij in Colombia achterbleef terwijl hij beweerdelijk erg in gevaar zou zijn (notities B. 2, p. 14). Uit dergelijke vaststellingen kan slechts blijken dat verzoekster B.’s echtgenoot en bij uitbreiding zijn gezin niet geviseerd worden in Colombia.”*

De omstandigheid dat nu wordt aangevoerd dat verzoeksters vader/echtgenoot bedreigd werd door de gearresteerde bendeleider, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeksters zelf nog steeds moeten aantonen wat hun persoonlijke vrees bij terugkeer is. Zij blijven hiertoe nog steeds in gebreke. Uit het hierboven gestelde blijkt immers dat het niet volstaat dat zij de echtgenote en de dochter zijn van een politieagent, gezien uit hun verklaringen blijkt dat zij ondanks dit gegeven op relatief ongestoorde wijze konden verder leven, werken en studeren in Colombia.

Meer specifiek wat betreft de transcriptie van de zitting, merkt de Raad op dat deze zich in het administratief dossier bevindt en ook bij het verzoekschrift wordt gevoegd zonder vertaling. Verzoeksters verduidelijken dat uit deze transcriptie blijkt dat er werkelijk bedreigingen geuit werden op dit proces. Het vertaalde verslag van de heer O.E. Rojas Bolanos geeft meer uitleg over deze zitting van 28 september 2006. Hij citeert de bedreiging geuit door de bendeleider *“Ik heet M.d.J. D. mijnheer de procureur-generaal, mevrouw de procureur en mevrouw de rechter, ik verwijs naar uw beslissing en ik hoop dat, gezien de beslissing die jullie genomen hebben, u rustig zult kunnen slapen, bedankt”* (eigen vertaling uit het Frans). Uit dit citaat blijkt dat een bedreiging geuit werd aan de procureur-generaal, aan de procureur en aan de rechter, niet aan een politiefunctionaris. De heer O.E. Rojas Bolanos vervolgt dat in reactie op de handelingen van de politie om de bende achter de tralies te krijgen, de bendeleider tijdens de openbare zitting het personeel dat betrokken was bij het onderzoek en overgegaan is tot arrestaties, heeft bedreigd en ook de procureur, de rechter en de politiefunctionaris (echtgenoot en vader van verzoeksters) die hebben opgetreden ter zitting, heeft veroordeeld. In dit verband wordt echter geen citaat vermeld. In de brief van 7 februari 2020 die verzoeksters’ advocaat aan de verwerende partij heeft gestuurd naar aanleiding van het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeksters wordt ook melding gemaakt van bedreigingen door de bendeleider aan het adres van de procureur en de rechter, dus niet aan het adres van de echtgenoot/vader van verzoeksters. In deze brief wordt ook vermeld dat de echtgenoot/vader van verzoeksters actief aan de aanhouding van de bende deelgenomen heeft. De Raad besluit dus dat nergens wordt beweerd dat uit deze transcriptie blijkt dat de echtgenoot/vader van verzoeksters persoonlijk werd bedreigd door de bendeleider. In de mate waarin uit deze transcriptie zou blijken dat de politiefunctionarissen die hebben deelgenomen aan de arrestatie van deze bendeleden, bedreigd worden, herhaalt de Raad dat hieruit niet de persoonlijke vrees van verzoeksters blijkt. Alleszins wordt herhaald dat volgens verzoeksters verklaringen deze bedreigingen toen, in 2006, begonnen en nog steeds blijven voortduren, maar dat uit het hierboven gestelde is gebleken dat verzoeksters relatief ongestoord konden verder leven, werken en studeren in Colombia tot aan hun vertrek in 2017.

2.3.5.6. Verzoekers wijzen op het verslag dat zij hebben voorgelegd van de heer Omar Eduardo Rojas Bolanos. Zij merken op dat politieagenten in Colombia de staat vertegenwoordigen, wat hen in een risico-positie plaatst, dat een studie aantoont dat het gezin van een politieagent geen normaal gezin is aangezien ze de stempel van de politie steeds met zich mee dragen, dat wanneer criminelen gevat

worden, ze politieagenten proberen om te kopen maar dat dit niet bij alle politieagenten lukt, dat nadat ze hun straf hebben uitgezeten op zoek gaan naar politieagenten die hen gevangen namen om wraak te nemen en wanneer ze hen niet vinden nemen ze wraak op de gezinsleden, dat 97 % van de moorden op politieagenten plaatsvindt wanneer ze met pensioen gaan. Verzoeksters menen dat het CGVS de expertise of de besluiten van de heer Rojas Bolanos niet betwist, maar dat enkel wordt opgemerkt dat hij geen getuige was van de feiten. Verzoeksters menen dat dit geen ernstig onderzoek vormt van dit deskundig verslag en van het asielverzoek van verzoeksters. Overeenkomstig rechtspraak van het EHRM moeten de nationale autoriteiten een zeer rigoureuus en aandachtig onderzoek voeren naar de grief artikel 3 van het EVRM, anders verliezen de beroepen hun effectiviteit.

De Raad stelt vast dat uit het voorgelegde verslag met vertaling van de heer Omar Eduardo Rojas Bolanos het volgende blijkt. Hij steunt zich op de verklaringen van eerste verzoekster dat haar familie in Colombia bedreigd wordt door een criminele organisatie die zich bezig houdt met diefstal van koopwaar in havens en luchthavens. Deze bedreigingen zijn het gevolg van het politiewerk van haar echtgenoot, die deel uitmaakte van een groep ter bestrijding van piraterij over land, van de gerechtelijke politie die deel uitmaakt van de grootstedelijke politie van Bogota. De criminelen deel uitmakend van de bende Las Ferias zijn veroordeeld. Momenteel is de echtgenoot van eerste verzoekster met pensioen, maar de bedreigingen blijven komen vanuit de gevangenis. De auteur merkt op dat het asielrelaas van eerste verzoekster ongeloofwaardig werd bevonden gezien niet de echtgenoot, die rechtstreeks bedreigd werd, het land heeft verlaten maar wel zijn echtgenote en hun dochters. Vervolgens gaat de auteur in op het politie-apparaat in Colombia en geeft hiervan volgende sociologische appreciatie. De gemeenschap ziet in de politiefunctionaris de Staat. Ook de criminele bendes zien in hem de Staat, vandaar dat groepen terroristen en criminelen als doelwit leden van de politie hebben. De familie van een politiefunctionaris is geen gewone familie, er kleeft op hen het etiket van de politie. In de gemeenschap, in de wijk, op straat is de vrouw van een politiefunctionaris "de vrouw van" en zijn zijn kinderen "de kinderen van". De familie van een politiefunctionaris gaat niet onopgemerkt voorbij en geniet sociale erkenning. Gezien de complexiteit van de politiediensten zijn de burgers en zij die buiten de wet staan voortdurend ontevreden over de geleverde diensten. Criminelen proberen, wanneer ze opgepakt zijn, de politiefunctionarissen die hen arresteren om te kopen. Niet alle leden van de politie zijn echter omkoopbaar. De crimineel die een politiefunctionaris tracht om te kopen maar daar niet in slaagt, is gekend. Eens deze criminelen vrij komen, gaan ze op zoek naar de politiefunctionaris die hen heeft gearresteerd om zich te wreken. Als ze deze niet kunnen terugvinden, wreken ze zich op zijn naasten (vrouw en kinderen) en de wraak wordt uitgevoerd, zelfs al is de politiefunctionaris niet meer in dienst. De auteur vervolgt met een analyse van de gebeurtenis, namelijk de zitting van 28 september 2006 waarbij de bendeleider van Las Ferias veroordeeld wordt. Zijn woorden worden weergegeven en bevatten bedreigingen aan het adres van de procureur-generaal, de procureur en de rechter, namelijk *"Ik verwijz naar jullie beslissing en ik hoop dat, gezien de beslissing die jullie hebben genomen, jullie rustig zullen kunnen slapen, bedankt"*. De bedreigingen gingen verder vanuit de gevangenis waar de bendeleider gevangen zat wegens ontvoering. Dit was zijn wraakmotief tegen de politiefunctionaris die de operatie geleid had om hem te vatten. Deze politiefunctionaris had geen smeergeld aanvaard om de bewijzen van de ontvoering te doen verdwijnen. Wanneer de bendeleider werd vrijgelaten uit de gevangenis, heeft hij de politie gecontacteerd en gedreigd zich te wreken op de familie, wat heeft geleid tot het veranderen van school van de dochters en van woonplaats. Eens vrijgelaten, heeft de bendeleider de vrouw van de politiefunctionaris gevonden en haar gsm gestolen, onder bedreiging van een mes, en heeft een boodschap doorgegeven voor de politiefunctionaris. Vervolgens schetst de auteur een concept. Hij verduidelijkt hoe de echtgenoot van eerste verzoekster een politiefunctionaris heeft laten infiltreren bij de bende Las Ferias om bewijzen te verzamelen om de bendeleden voor het gerecht te kunnen brengen. In reactie op het optreden van de politie, heeft de bendeleider tijdens de publieke terechtzitting het politiepersoneel bedreigd dat betrokken was bij het onderzoek en bij de arrestaties. Het onderzoek van de echtgenoot van eerste verzoekster heeft geleid tot het achter de tralies krijgen van de bendeleider en van enkele leden van de bende Las Ferias. Het is zo dat de procureur, de rechter en de politiefunctionaris die tijdens de zitting hebben opgetreden, veroordeeld zijn door de bendeleider. Zijn bedreigingen mogen niet onderschat worden, zeker nu hij op vrije voeten is en dat hij het als zijn taak ziet om de echtgenote van de politiefunctionaris, eerste verzoekster, te lokaliseren en haar een boodschap heeft doorgegeven voor de politiefunctionaris die het onderzoek geleid heeft. De auteur besluit dat in het criminele milieu in Colombia de wraakideeën van zij die getroffen worden door de autoriteiten wel degelijk uitgevoerd worden. Het is geen toeval dat 97 % van de gepleegde moorden op politiefunctionarissen plaatsvinden buiten de dienst(uren) maar wel om reden van hun politie activiteiten. Nu deze bende actief is op het vlak van transport van koopwaar van de havens naar het binnenland, is deze bende aanwezig in meerdere departementen van het land en hebben ze contact met andere criminelen.

De Raad merkt op dat wat in dit verslag geschetst wordt, deels gelijkloopt met de verklaringen van verzoeksters. Er zijn echter wel enkele kanttekeningen te maken inzake de gebeurtenissen. Zo heeft eerste verzoekster enkel verklaard dat de bendeleider op het punt staat te worden vrijgelaten, en niet dat hij reeds op vrije voeten is (notities persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoekster 7/8/2018, p. 10). Zelfs als zou de bendeleider intussen zijn vrijgelaten, dan nog strookt het niet met de verklaringen van verzoeksters dat de bendeleider na zijn vrijlating uit de gevangenis, de politie gecontacteerd heeft en gedreigd heeft zich te wreken op de familie, wat heeft geleid tot het veranderen van school van de dochters en van woonplaats. De dochters zijn immers van school veranderd en de familie is verhuisd omwille van de dreigtelefoontjes aan het adres van de echtgenoot en van de familie (notities persoonlijk onderhoud CGVS 7/8/2018 tweede verzoekster, p.4; notities persoonlijk onderhoud CGVS tweede verzoekster 12/10/2018, p. 6; notities persoonlijk onderhoud eerste verzoekster CGVS 7/8/2018, p. 9 en 11). Ook heeft verzoekster nooit vermeld dat het incident op de bus in januari 2017 gebeurde met de vrijgelaten bendeleider, maar met drie bendeleden (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoekster CGVS 7/8/2018, p. 11). In dit opzicht kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij stelt dat de heer Omar Eduardo Rojas Bolano niet aanwezig was bij deze gebeurtenissen. Hij heeft een verslag gemaakt op basis van wat hij vernomen heeft van de familie, maar niet alle feitelijke gegevens zijn correct. Bijgevolg meent de Raad dat ook niet alles wat uit deze feitelijke gegevens wordt afgeleid, zonder fout is. De Raad merkt ook op dat in het verzoekschrift wordt overwogen dat 97 % van de moorden op politieagenten gebeurt na hun pensioen, terwijl in het verslag wordt vermeld dat dit gebeurt buiten de dienst, dus dit is niet noodzakelijk "na hun pensioen".

De Raad merkt ook op dat dit verslag geen verklaring geeft voor het feit dat de bendeleider onmiddellijk wraak zou willen nemen op de familieleden van de politiefunctionaris, en niet in de eerste plaats op de politiefunctionaris zelf en pas daarna op zijn familieleden. Uit de verklaringen van verzoeksters blijkt dat hun echtgenoot/vader vrij gemakkelijk te lokaliseren was, gezien hij een bedrijfje heeft in het borduren van petten en uniformen (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoekster CGVS 12/10/2018, p. 5; notities persoonlijk onderhoud tweede verzoekster 12/10/2018, p. 3). Uit stuk 4 bij het verzoekschrift blijkt evenwel dat de echtgenoot/vader verklaard heeft dat hij daar intussen mee gestopt is, maar hij heeft dit alleszins gedurende enkele jaren na zijn pensioen gedaan, van 2012 tot eind 2018. De Raad herhaalt dat in het arrest van de Raad nr. 220 798 van 6 mei 2019 werd vastgesteld dat eerste verzoekster ondanks de bedreigingen ongestoord haar werk kon verder zetten: *"Voorts kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster B. een zelfstandige praktijk had als tandheelkundige en ze geen problemen had met deze praktijk of gehinderd werd in haar werkzaamheden omwille van bedreigingen. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom ze haar land heeft verlaten."* Dit arrest vermeldt ook het volgende: *"Voorts is de echtgenoot van B./vader van T. de oorzaak en het doel van de bedreiging zodat zijn beslissing in Colombia te blijven – zonder onder te duiken – om voor zijn zieke moeder te zorgen (notities B. 2, p. 13), hoewel hij daar nog verschillende broers en zussen heeft (notities B. 2, p. 12-13) de vraag om internationale bescherming verder onderuit haalt. Ook verzoekster B. gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud zelf toe dat het vreemd is dat zij en haar dochters naar Europa reisden en hij in Colombia achterbleef terwijl hij beweerdelijk erg in gevaar zou zijn (notities B. 2, p. 14). Uit dergelijke vaststellingen kan slechts blijken dat verzoekster B.'s echtgenoot en bij uitbreiding zijn gezin niet gevisieerd worden in Colombia."* Het verslag van de heer Omar Eduardo Rojas Bolanos met de uitleg over de familie van de politiefunctionaris en de wraak van vrijgekomen criminelen ten opzichte van de politiefunctionaris die hen in de cel kreeg en zijn familie, doet hieraan geen afbreuk. Zowel tweede verzoekster als haar echtgenoot konden verder werken in Colombia op een vaste werkplek en uit verzoeksters verklaringen blijkt nergens dat ze daar last hadden van bendeleden die naar hen kwamen. Dat het enkel het vrijgekomen bendelid zelf zou zijn dat de wraak persoonlijk zou kunnen uitvoeren, strookt niet met de omstandigheid dat de bedreigingen geuit werden vanuit de gevangenis, toen de bendeleider daar vastzat, en dat eerste verzoekster een incident op de bus meemaakte in januari 2017 met drie bendeleden -niet de bendeleider persoonlijk want hij werd nog gevangengehouden- waaruit blijkt dat deze bendeleden aangestuurd werden.

Bijgevolg vermag het verslag van de heer Omar Eduardo Rojas Bolanos *in casu* geen ander licht te werpen op de verklaringen van verzoeksters en de vaststellingen die in dit verband werden gemaakt.

2.3.5.7. Inzake de getuigenis van een collega van de echtgenoot/vader van verzoeksters, merken ze op dat de verwerende partij deze getuigenis eerder als een tegenindicatie beschouwt, maar dat dit niet strookt met de werkelijkheid gezien deze collega zich enkel neutraal uitspreekt en stelt dat niet alles gedeeld wordt tussen collega's. Verzoeksters uiten hiermee kritiek op volgend motief:

“Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat deze onvoldoende zijn om bovenstaande conclusies te wijzigen. (...) Wat betreft (...), de getuigenis van een collega van uw echtgenoot (...), dient allereerst te worden opgemerkt dat niet wordt betwist dat uw echtgenoot destijds bij de politie werkzaam was en zodoende betrokken kan zijn geweest bij de arrestatie van bendeleden. Er dient echter te worden nagegaan wat uw persoonlijke vrees bij terugkeer is. Hieromtrent vormt de getuigenis van de collega van uw echtgenoot zelfs een tegenindicatie. Diens antwoord op de vraag “hebt u kennis dat ze de familie van P.P.M. bedreigden”, luidt immers: “Ik weet het niet. Het persoonlijk leven is één ding en het institutionele leven een ander. Wij bemoeiden ons niet met de persoonlijke zaken van collega’s”.

De Raad volgt de commissaris-generaal waar deze stelt dat de persoonlijke vrees van verzoeksters in dit verband moet worden nagegaan. Gezien *in casu* deze collega stelt dat hij niet weet of de familie van P.P.M. bedreigd wordt, vormt deze getuigenis geen indicatie voor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade voor verzoeksters.

Inzake de aangiftes die verzoeksters echtgenoot/vader bij de politie gedaan heeft, stelt de commissaris-generaal: *“De door uw echtgenoot ingediende aangiftes zijn beiden recent (van 2017 en 2019), hoewel ze gaan over feiten die hun oorsprong reeds vonden in 2006 en lijken dus vooral te zijn ingediend om als bewijsstuk te dienen voor de rond die periode ingediende asielverzoeken. De bewijswaarde van zulke aangiften is overigens gering aangezien ze slechts een weergave zijn van de verklaringen van de indiener en deze aldus op zich geen bewijs vormen dat de verklaarde gebeurtenissen ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden.”*

Verzoeksters brengen hiertegen in dat uit het verslag van de heer O.E. Rojas Bolanos blijkt dat politieagenten en hun familie een gemakkelijker doelwit vormen wanneer zij met pensioen gaan, de bedreigingen verdwijnen dus niet met de tijd. De dreigementen hielden niet op toen de bendeleider in de gevangenis verbleef sinds 2006 en waren afkomstig uit de gevangenis, de vrees van verzoeksters wordt meer acuut nu de bendeleider elk moment kan vrijkomen.

In dit verband herhaalt de Raad dat uit het verslag van de heer Rojas Bolanos niet blijkt dat politieagenten en hun familie een gemakkelijker doelwit vormen wanneer ze met pensioen gaan, maar wel wanneer het buiten de dienst(uren) is. Dat verzoeksters’ echtgenoot/vader met pensioen is, vormt bijgevolg geen element dat het risico voor hen vergroot, alleszins wordt dit niet concreet aangetoond. Verzoeksters stellen dat *“de Heer D. elk moment kan vrijkomen”*. Zoals reeds opgemerkt, strookt dit niet met het verslag van de heer Rojas Bolanos omdat deze schrijft dat de bendeleider al op vrije voeten is en het incident op de bus met eerste verzoekster veroorzaakt heeft. Verzoeksters kunnen dus niet zonder meer naar dit verslag verwijzen om hun asielrelaas te staven. Alleszins dient inzake het mogelijk binnenkort vrijkomen van de bendeleider te worden herhaald dat de bendeleider blijkbaar reeds bedreigingen kon uiten vanuit de gevangenis sinds 2006 en bendeleden kon aansturen om eerste verzoekster lastig te vallen in de bus in januari 2017. Het is niet aannemelijk dat de bendeleider voor het overige zou wachten om wraak te nemen op de familie van de politiefunctionaris, tot het moment waarop hij vrijkomt en zelf de wraak persoonlijk zou kunnen uitvoeren. Bovendien wordt ook herhaald dat het onaannemelijk is dat de wraak in de eerste plaats gericht zou zijn tegen de familie van de politiefunctionaris, en niet van de eerste keer tegen de politiefunctionaris zelf. Voor het overige volgt de Raad de commissaris-generaal dat de aangiftes van de echtgenoot/vader van verzoeksters inderdaad recent zijn en hoofdzakelijk lijken te zijn gedaan om als bewijsstuk te dienen voor de asielverzoeken van verzoeksters, minder uit een nood om ter plekke, op het moment dat de feiten zich voordeden en bleven voordoen, hulp of bescherming te krijgen.

Er wordt niet betwist dat tweede verzoekster en haar zus van school zijn moeten veranderen. Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, tonen schoolattesten van verschillende scholen niet de reden aan waarom de zussen van school moesten veranderen.

De omstandigheid dat de jongste dochter van eerste verzoekster en zus van tweede verzoekster weinig kon vertellen over de neergelegde documenten, blijkt inderdaad uit haar gehoorverslag (zie map landeninformatie, notities persoonlijk onderhoud CGVS P.N., p. 8-9). Dat beide zussen hebben aangegeven dat ze misschien overbeschermd werden door hun ouders, wordt bevestigd door wat eerste verzoekster stelt (notities persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoekster 7/8/2018, p. 12). Dit neemt echter niet weg dat als deze jongste dochter -en dit geldt ook voor de oudste dochter- beslist een eigen verzoek om internationale bescherming in te dienen eens ze meerderjarig is, van haar toch minstens kan verwacht worden dat ze enige duiding kan geven bij haar relaas en bij de documenten die

ze neerlegt ter staving van dit relaas. Dat de kinderen in het gezin afgeschermd werden van de bedreigingen in Colombia, brengt niet mee dat eerste verzoekster hen in België niet had kunnen informeren van de problemen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij op de hoogte is van zijn of haar motieven om het land te verlaten en van de problemen die zouden kunnen rijzen bij een terugkeer. In dit verband wordt ook opgemerkt dat zelfs eerste verzoekster aangeeft dat ze niet van alles op de hoogte was en dat haar echtgenoot haar niet alles vertelde (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoekster CGVS 12/10/2018, p. 9). Dit doet echter opnieuw de vraag rijzen waarom haar echtgenoot dan niet mee met zijn gezin het land heeft verlaten, aangezien hij blijkbaar de enige is die werkelijk op de hoogte is van al de bedreigingen.

Ten slotte gaan verzoeksters in het verzoekschrift in op de keuze van de echtgenoot/vader om in Colombia te blijven. Zij leggen uit dat de culturele verschillen tussen België en Colombia meebrengen dat het voor de echtgenoot/vader onmogelijk te bedenken is dat hij zijn zieke moeder alleen zou achterlaten en dat zij na het gehoor van dochter P.N. al aan de verwerende partij hebben laten weten dat het in Colombia normaal is dat een zoon het als zijn plicht beschouwt zijn oude moeder bij te staan, zelfs als hij zich daardoor aan gevaar blootstelt en zijn eigen moeder boven zijn andere naaste familieleden stelt. Verzoeksters verwijzen in dit verband ook naar het UNHCR rapport *“Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems”*. Verzoeksters bekritisieren hiermee een onderdeel van volgend motief:

“U haalde uw vrees ten opzichte van de Las Ferias bende reeds aan in uw eerste verzoek. Er werd toen reeds uitdrukkelijk geoordeeld, en afdoende gemotiveerd, dat aan deze vrees geen enkel geloof kon worden gehecht. U diende immers uw verzoek om internationale bescherming laattijdig in en uit een Facebookpost van uw echtgenoot bleek dat jullie naar België zouden zijn gekomen omwille van de studies van uw dochters. Zowel u als uw dochter bleven verder zeer vaag over de Las Ferias bende en de hieraan gelieerde vervolgingsfeiten. Jullie gedrag was tevens totaal niet in overeenstemming te brengen met dat van een gezin dat reeds jarenlang bedreigd zou worden. Zo bleven uw dochters naar school gaan en u bleef steeds werken. Bovendien was uw echtgenoot, degene die het middelpunt vormde van de bedreigingen in Colombia gebleven. Jullie hadden ook geen concrete aanwijzingen als zouden jullie toen nog actueel een gegronde vrees hoeven te koesteren. De toen door u neergelegde documenten konden de beslissing niet in positieve zin ombuigen. De RVV wees er daarenboven op dat de door u ingeroepen elementen van vrees, namelijk de vrees voor bendeleden van Las Ferias, een criminele bende in Colombia, integraal behoren tot de gemeenrechtelijke sfeer en als dusdanig geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève.”

Door te verwijzen naar het verschil tussen de Belgische en de Colombiaanse cultuur, doen verzoeksters echter geen afbreuk aan wat werd vastgesteld in het arrest van de Raad nr. 220 798 van 6 mei 2019, dat gezag van gewijsde heeft: *“Voorts is de echtgenoot van B./vader van T. de oorzaak en het doel van de bedreiging zodat zijn beslissing in Colombia te blijven – zonder onder te duiken – om voor zijn zieke moeder te zorgen (notities B. 2, p. 13), hoewel hij daar nog verschillende broers en zussen heeft (notities B. 2, p. 12-13) de vraag om internationale bescherming verder onderuit haalt. Ook verzoekster B. gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud zelf toe dat het vreemd is dat zij en haar dochters naar Europa reisden en hij in Colombia achterbleef terwijl hij beweerdelijk erg in gevaar zou zijn (notities B. 2, p. 14). Uit dergelijke vaststellingen kan slechts blijken dat verzoekster B.’s echtgenoot en bij uitbreiding zijn gezin niet geviseerd worden in Colombia.”* De verwijzing naar de Colombiaanse cultuur vormt geen nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeksters voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

2.3.5.8. Inzake stuk 4 (een verklaring van de echtgenoot van eerste verzoekster en vader van tweede verzoekster, de heer P.P.M.M. van 14 september 2019 met vertaling) en stuk 5 (een attest van de *Sociedad Nacional de Investigadores* van 1 augustus 2019 met vertaling) bij het verzoekschrift stelt de Raad vast dat deze ook werden voorgelegd bij het CGVS en dat uit de bespreking hierboven is gebleken dat geen van de voorgelegde documenten beschouwd kan worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeksters voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

2.3.5.9. In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd over artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters laten deze motieven in de bestreden beslissingen ongemoeid, waardoor deze onverminderd overeind blijven. Verzoeksters laten na een ander licht te werpen op de

motivering in de bestreden beslissingen met betrekking tot de veiligheidssituatie in Colombia in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeksters zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. Verzoeksters brengen enkel elementen aan die louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd en die een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongelooftwaardig werd bevonden.

2.3.7. In de mate verzoeksters aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM (het procedurele luik) worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel.

2.3.8. De door verzoeksters aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET